

Indonesie 2010 deel 13 einde

Vandaag is het onze laatste dag in Bali. We treffen onze vrienden aan bij het ontbijt en we worden uitgenodigd voor een etentje in de avond. Ze vertellen ons dat zij niet naar Lombok verder zullen reizen.

Ik geef zoveel mogelijk weg wat ik missen kan. De Adidas slippers van Peter geef ik aan de tuinman. Mijn make-up artikelen aan de meisjes die de kamers schoonhouden.

Badartikelen verdeel ik zodanig dat ik verschillende personen er een plezier mee kan doen. Ik heb tijd genoeg om in te pakken en ik kan daardoor nog lekker zwemmen.

Dewi komt dodelijk vermoeid aanscheuren op haar scooter. Van de haast is zij mijn kleren vergeten mee te nemen. Ze zal haar broer per sms vragen of hij deze na werktijd wil komen brengen. De sarong en kebaya van Peter zowel als die van mij heb ik netjes opgevouwen en geef die haar terug. Zij is erg verdrietig dat Oma weggaat. Later geef ik haar mijn aangebroken lievelingsparfum als herinnering.

Ik neem afscheid van het hotelpersoneel. Ook van de kokkin die mij zo verwend heeft met de teh jahé. Natuurlijk krijgt iedereen een extra fooi. Bij de balie zegt de receptioniste dat zij mij missen zal. Peter rekent later de openstaande rekeningen af.

Met Nyoman die in de loop van de middag is gekomen, spreek ik af hoe laat hij ons zal wegbrengen naar het vliegveld.

Wanneer wij 's avonds op het punt staan om naar het restaurant te gaan, breekt een ouderwetse moessonbui los. Mijn vriendin en ik sms'en met elkaar wat we gaan doen. Ik adviseer even de bui af te wachten. Het blijft zo langdurig regenen dat wij

ons etentje letterlijk in het water zien vallen.

Zij sms't dat voor haar hotelkamer het wandelpad net een slokan (riviertje) is.

Dan loop ik op blote voeten door de regen naar de receptie en vraag of ik een paraplu mag lenen. Er is er nog een, de rest is al uitgeleend. Onder moeders paraplu lever ik die af bij mijn vriendin.

Ik zit op mijn veranda en heb mijn

benen bedekt met handdoeken om niet nat te worden. Verder gebruik ik een andere handdoek om het rijzende water te dweilen die aanspoelt op de veranda. Wanneer wij naar onze willen kamer gaan om andere kleren te trekken, kunnen we goed uitglijden. Tjonge....

Als er wat minder regent valt, waden wij blootsvoets door het water en nemen een taxi. Het hotelpersoneel heeft er al een laten komen en ik word gebeld dat die klaar staat.

We hebben een goede plaats gevonden in het half open restaurant zodat we net niet nat worden. Wat is het toch gezellig zo saampjes met elkaar te keuvelen onder het genot van Indonesische gerechten.

Een straatventer probeert mij een flesje obat gosok (smeersel) te verkopen. Ik diep er een uit mijn tas en laat het hem zien dat ik er al een heb. Ik behandel hem hoffelijk en hij vertelt dat hij door de Balinezen en ook door de toeristen als een bedelaar wordt behandeld. Ik kom helemaal uit Timor, vertelt hij en ik probeer op deze manier geld te verdienen. We nemen afscheid met een handdruk.

We kunnen nu gewoon naar het hotel teruglopen. Het regent niet meer. Onderweg zie ik toch wel leuke hebbedingetjes voor onze kleinkinderen. Peter heeft geen aandacht voor deze onzin want de koffers zijn gepakt en daarmee basta.

Voor het laatst drinken we gezamenlijk onze voorraad aan drank leeg. De partner van mijn vriendin komt nog met nieuwe flessen. Ik ben altijd heel slecht in afscheid nemen. Morgen zien we elkaar nog bij het ontbijt en dan is het finito.

De zon schijnt weer uitbundig wanneer Nyoman ons afzet bij het vliegveld.

Van hem hoor ik dat de broer van Dewi gisterenavond door het onweer niet in staat is geweest met de scooter mijn kleding bij het hotel af te leveren.

Bij het afscheid zie ik ook emotie in de ogen van Nyoman. Bij mij voel ik de

tranen achter mijn oogbol prikken, maar ik beheers me. Peter geeft hem bijna al zijn restant rupia's en dat is echt heel veel. Gelukkig niet alle, want hij is helemaal vergeten dat wij nog 150.000,00 rupia's per persoon aan vliegtax moeten betalen. In het ergste geval kan hij nog geld pinnen.

Tijdens onze reis tot in Nederland zal Nyoman mij sms'en hoe het met ons gaat.

Bij de incheckbalie doe ik nonchalant mijn handtas op de band en loop door het poortje. Er gaan geen bellen rinkelen, maar wordt direct bij mijn kladden gepakt. Mijn tas wordt helemaal leeggehaald en de douanier slist 'ssssissser'. Ik versta deze vrouwelijke douanier niet eens, laat staan dat ik doorheb waar ze op zoek naar is. Oh djee, in een klein vakje vindt ze een schaartje uit de verbanddoos. Die heb ik altijd bij me met een rolletje pleister voor jeneverkentel. Dat ben ik dus kwijt!

Over de terugreis valt niet veel te vertellen. In het vliegtuig naar Kuala Lumpur, zit voor ons een hippiestel met baby. Nu heb ik niets tegen hippies, maar deze zijn werkelijk te smerig voor woorden. We zitten vlak achter hun en de man heeft zijn lange haar in verschillende vlechtjes over de stoelleuning hangen. Die

vlecht is groezelig en dreigt in mijn eten te vallen. Het gevolg is dat ik mijn eten laat staan. Een verschrikkelijke lucht komt van het stel af zodat ik haast zal verlangen een Moslima te zijn zodat de lucht gefilterd wordt. Ik houd maar een papieren zakdoekje voor mijn neus.

Mijn vriendin sms't ons ook regelmatig in Kuala Lumpur. Dat geeft afleiding voor de lange wachttijd voor de volgende vlucht. In een winkel zie ik voor het eerst een 'authentieke' payung. Naar een dergelijke payung ben ik op zoek geweest tijdens onze reis door Java in 2008.

Aan de overkant zie ik de hippies rondwandelen en mijn schietgebed wordt verhoord. Ze nemen een andere vlucht dan de onze.

Peter sms't Patrick hoe laat we aankomen op Schiphol.
In Nederland is het – 2 graden C. Welkom thuis in ons koude Kikkerlandje.

Einde
Mila

